

Arrest

nr. 179 650 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KNAEPEN, die loco advocaat S. VAN HULLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, heeft zich op 17 december 2014 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 januari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 13 februari 2015 en op 17 september 2015.

1.3. Op 30 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjoen van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. Op 22 februari 2011 diende u een eerste maal een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). U verklaarde toen afkomstig te zijn uit het dorp Sheikh Sahib in het district Alingar van de provincie Laghman. Volgens uw verklaringen werd uw vader gedood door de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de internationale organisatie Agriteam Canada en zijn weigering de taliban te vervoegen. Na zijn dood ontving u brieven van de taliban waarin u werd aangemaand mee te werken met de groepering. U vluchtte met uw familie naar Kabul. In Kabul werd uw broer één dag ontvoerd door de taliban om u onder druk te zetten. Tijdens uw eerste asielaanvraag haalde u eveneens aan dat u een aantal jaren geleden werd beschoten door uw neven omwille van een landconflict.

Op 31 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Sheikh Sahib, gelegen in het district Alingar van de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan, werd er evenmin enig geloof gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. U tekende op 2 maart 2012 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 27 april 2012.

Op 19 juli 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. U hield vast aan het hierboven geschetste asielrelaas en maakte melding van nieuwe documenten. Ook had u vernomen dat uw huis in Afghanistan in brand werd gestoken. Op 27 juli 2012 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten tot een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. U kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Hierna reisde u naar het Verenigd Koninkrijk waar u op 4 november 2013 asiel vroeg. Aangezien u reeds twee asielaanvragen had ingediend in België, werd de Belgische staat verantwoordelijk geacht voor het behandelen van uw asielaanvraag. U werd naar België gerepatrieerd.

Op 23 december 2013 diende u in België een derde asielaanvraag in. U herhaalde de eerder door u aangehaalde problemen met de taliban en voegde daaraan toe dat de groepering nog steeds op zoek is naar u. U stelde verder dat uw broer die reeds werd ontvoerd door de taliban omwille van uw problemen met hen, opnieuw werd ontvoerd en vervolgens gedood. Ook uw grootvader werd gedood door de taliban omdat hij contact had met u en omdat hij documenten naar u had opgestuurd. Daarnaast stelde u bij een terugkeer naar Afghanistan te worden gedood omdat men op de televisie heeft gezien dat u hier in een kerk verbleef en dat u deelnam aan betogingen om verblijfsdocumenten te verkrijgen. U zou in Afghanistan als een bekeerling worden beschouwd. Ook haalde u opnieuw het landconflict in Alingar aan met uw familie. Op 10 juli 2014 sloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uw asielaanvraag af met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende op 11 augustus 2014 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 28 november 2014.

U vroeg een vierde keer asiel in België op 17 december 2014. U verklaarde op de DVZ dat u had gelogen in het kader van uw vorige drie asielaanvragen op aanraden van anderen uit vrees gerepatrieerd te worden. U stelde dat u als baby Afghanistan verliet met uw familie en dat jullie zich vestigden in Kachi Abdi in Islamabad, Pakistan. U en uw familie keerden in 2002, na de val van de taliban, terug naar jullie dorp Sheikh Sahib in Alingar district. Gezien de situatie in Afghanistan toch niet goed bleek, keerden jullie na anderhalf jaar terug naar Pakistan. Jullie vestigden zich ditmaal in Akora Khattak in Peshawar. In 2006 verkregen jullie verblijfskaarten in Pakistan. In 2007 gingen jullie andermaal terug naar Afghanistan. U wilde er zich aanmelden bij het Afghan National Army (ANA). Omdat uw familie deze beslissing niet ondersteunde, besloot u na ongeveer een maand terug te keren naar Pakistan. U vond werk in Islamabad. Rond 2010 vernam u van uw broer dat uw vader was gedood door de taliban omwille van zijn werk als ingenieur voor de Canadezen. U keerde terug naar uw dorp Sheikh Sahib. Daar toegekomen, begonnen de problemen met uw verre neven in verband met eigendommen van uw familie. Op een bepaald moment werd u door één van die neven, M. (...) genaamd, neergeschoten. Na dat incident trad u toe tot het ANA, u volgde gedurende één maand een training. Tijdens uw training werden u en uw twee broers bedreigd door de taliban omwille van uw samenwerking met de Amerikanen. U werd eveneens benaderd door de mullah. U besloot Afghanistan te verlaten. U keerde in 2010 terug naar Pakistan. Omdat u Pakistan eerder had verlaten, werd uw verblijfsvergunning aldaar ingetrokken en leefde u er illegaal. U werd lastiggevallen door de Pakistaanse politie en verschillende keren gearresteerd. Uiteindelijk besloot u Pakistan definitief te verlaten en naar Europa te vertrekken. U herhaalde nog op de DVZ dat u bij een terugkeer naar uw land als bekeerling

zal worden beschouwd omwille van uw verblijf in een kerk in België en u voegde daaraan toe dat u verloofd was met een christelijk meisje, wat in Afghanistan niet is toegelaten als zijnde moslim.

Waar u in het begin van het eerste gehoor op het CGVS nog vasthield aan de verklaringen die u had afgelegd op de DVZ, gaf u later tijdens dat gehoor toe dat u ook op de DVZ niet eerlijk was geweest over uw familiale situatie, uw levensloop en uw asielrelaas. U vertelde dat uw ouders afkomstig zijn van Alingar in Laghman maar dat u altijd in Pakistan hebt gewoond en dat u nooit bent teruggekeerd naar Afghanistan. U stelde dat uw vader is overleden aan kanker toen u klein was en dat u geen oudere zussen hebt zoals u eerder had verteld maar één jongere zus. U en uw familie hebben eerst in Kachi Abdi in Islamabad gewoond totdat de Pakistaanse regering in 2006 besloot het kamp te sluiten. Hierna vestigden jullie zich in Akora Khattak in Peshawar, waar u werkte in het transport van kledij. Uw grootvader had gronden in Sheikh Sahib dorp in Alingar en daarnaast hadden uw vader en zijn broer, A. (...), eveneens gronden gekocht in Sheikh Sahib. Op een bepaald moment zouden de gronden worden verdeeld tussen uw gezin enerzijds en A. (...) en zijn zonen anderzijds. Uw oom en neven eisten echter al de gronden op en wilden u een document laten ondertekenen zodat de gronden op hun naam zouden komen te staan. A. (...) was enkel bereid om een stuk bouwgrond aan uw oudste broer te geven. Midden 2010 werd er een jirga georganiseerd met de ouderen, uw oom A. (...) en zijn zoon S. (...) om het grondconflict op te lossen. S. (...) zei dat u de landen moest teruggeven aan zijn familie en dat als u niet zou gehoorzamen, hij uw zus zou dwingen zijn vrouw en dienstmeid te worden. U was woedend dat hij zulke woorden had uitgesproken in het bijzijn van anderen. U leed gezichtsverlies. U bent thuis uw pistool gaan halen, u keerde terug naar de jirga en u schoot uw neef S. (...) dood. Na dit incident bent u naar Islamabad gegaan. U contacteerde uw neef W. (...) die in het Verenigd Koninkrijk woont en een smokkelaar regelde die u naar Europa bracht. U hebt gelogen over deze versie van het grondconflict omdat u werd gezegd dat u niet zou worden geholpen als u eerlijk zou vertellen wat er was gebeurd. U kunt niet terugkeren naar Pakistan omdat de politie er op zoek is naar u en uw oom en zijn uitgebreide familie wraak willen nemen op u. U kunt evenmin terugkeren naar Afghanistan omdat uw oom A. (...) soms naar Afghanistan gaat en hij zonen heeft die in Afghanistan verblijven. Bovendien heeft A. (...) in Afghanistan banden met zowel de taliban als het Afghaanse leger. Uw moeder en twee broers wonen nog in Akora Khattak. Uw zus woont met haar echtgenoot in Jalalabad stad.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u op de DVZ volgende documenten neer: een document vrijwillige terugkeer van UNHCR (d.d. 21/07/2002); negen foto's die in Pakistan werden genomen; twee foto's die in Griekenland werden genomen en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielaanvraag rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste drie asielaanvragen vasthield aan uw bewering steeds in het dorp Sheikh Sahib in het district Alingar van de provincie Laghman te hebben gewoond. Ook wanneer u in het kader van uw derde asielaanvraag op het CGVS letterlijk werd geconfronteerd met het feit dat er geen geloof werd gehecht aan uw langdurig verblijf in Alingar district van de provincie Laghman, hield u alsnog vast aan uw verklaringen over uw beweerde herkomst. In het kader van uw huidige asielaanvraag stelde u dat u zolang de waarheid niet had verteld omdat u bang was gerepatriëerd te worden (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.4). Tijdens de registratie van uw vierde asielaanvraag op de DVZ en ook in het begin van het eerste gehoor op het CGVS dat werd georganiseerd in het kader van uw huidige asielverzoek, verklaarde u dat u inderdaad niet altijd in Alingar heeft gewoond, dat u ben opgegroeid in Pakistan en dat u later verschillende keren over en weer bent gereisd tussen Pakistan en Afghanistan (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.06/01/2015 en gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.2-7). U haalde bovendien een nieuwe vrees aan ten aanzien van Afghanistan, met name bedreigingen door de taliban omdat u zich had aangemeld bij het Afghan National Army (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.06/01/2015).

Wanneer tijdens het eerste gehoor op het CGVS werd ingegaan op het door u neergelegde document van UNHCR, werd vastgesteld dat uw verklaringen niet overeenstemden met de inhoud van dat document. Er werd opgemerkt dat u volgens het document veertien jaar oud was in 2002 en dat u en uw gezin volgens datzelfde document Afghanistan negen jaar geleden hadden verlaten, waaruit

logischerwijze volgt dat u ongeveer vijf jaar was toen u naar Pakistan vluchtte (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.7). Op de DVZ had u evenwel laten noteren dat u nog geen maand oud was toen u Afghanistan had verlaten (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.06/01/2015) en op het CGVS stelde u te denken dat u één jaar was toen jullie naar Pakistan waren gevlucht (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.4). U aldus wijzend op deze inconsistentie tussen het neergelegde document van UNHCR en uw verklaringen, repliceerde u eerst dat UNHCR waarschijnlijk heeft neergeschreven wat uw ouders hebben verklaard (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.7). U erop gewezen dat uw ouders toch wel geweten zullen hebben of u vijf jaar of één jaar was toen jullie Afghanistan verlieten, stelde u niet te weten wat uw ouders toen hebben gezegd over uw leeftijd (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.7). Hierna verklaarde u dat het misschien een vals document is (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.7-8). Gevraagd duidelijkheid te scheppen over het document, stelde u dat het waarschijnlijk een vals document is maar voegde u eraan toe het niet te weten (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.8). U erop wijzend dat het moeilijk te geloven is dat u dat niet zou weten, dat u een document neerlegt en dat u wordt geacht eerlijk te zijn over dat document, gaf u uiteindelijk toe dat het geen authentiek document is, dat u uw broer hebt gebeld, dat hij het ergens heeft laten maken en het heeft opgestuurd naar u (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.8). U wilde het CGVS de stempel van UNHCR tonen (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.8). Gevraagd waarom u een vals document hebt neergelegd, kwam u niet verder dan te herhalen dat het inderdaad een vals document betreft maar dat de foto's die u hebt neergelegd, wel een bewijs zijn voor uw verklaringen (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.8). Op dat moment gevraagd of u in 2002 naar Afghanistan bent teruggekeerd, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.8).

Bij de bespreking van de foto's die – volgens uw verklaringen – in Pakistan werden genomen, werd er vervolgens vastgesteld dat u de grootste moeite had om bij benadering te vertellen hoe oud u was toen de foto's werden genomen en ze te situeren ten opzichte van uw opeenvolgende verblijven in Afghanistan en Pakistan (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.8-9). U hierop wijzend, antwoordde u dat u weer had gelogen en dat u eigenlijk nooit in Afghanistan bent geweest (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.9). U verklaarde van jongs af aan in Pakistan te hebben gewoond en nooit te zijn teruggekeerd naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.9 en gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.4-5). Ook wijzigde u andermaal uw vluchtmotieven. U verklaarde dat u uw neef S. (...) had gedood in Pakistan omwille van een grondconflict en dat u niet kunt terugkeren naar Pakistan, noch naar Afghanistan, uit vrees dat de familieleden van S. (...) in Pakistan en Afghanistan wraak zullen nemen op u en omdat u wordt gezocht door de Pakistaanse politie (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.9 en 12).

Dat u tijdens uw eerste drie asielerzoeken volhield steeds in het district Alingar van de provincie Laghman in Afghanistan te hebben gewoond en een vrees voor de taliban aanhaalde die u verbond aan de werkzaamheden van uw vader voor een internationale organisatie, om dan in het kader van uw vierde asielaanvraag op de DVZ uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat u voornamelijk in Pakistan hebt gewoond maar dat u tot drie maal toe bent teruggekeerd naar Afghanistan en dat u niet kunt terugkeren naar uw land van nationaliteit omdat de taliban u er viseert omwille van uw aansluiten bij het Afghan National Army, om ten slotte te verklaren dat u altijd in Pakistan hebt gewoond, dat u nooit bent teruggekeerd naar Afghanistan en dat u in Pakistan uw neef hebt vermoord, getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een kandidaat-vluchteling mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Verder dient er opgemerkt te worden dat wanneer u helemaal op het einde van het tweede gehoor werd gevraagd of u nog iets wilt vragen of toevoegen, u vroeg of het een probleem zou zijn als er op de kopie van uw Pakistaanse verblijfskaart een andere naam zou staan dan de naam die u hier in België heeft opgegeven (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.15). U stelde dat u in Pakistan werd geregistreerd als 'B. (...)' (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.15). Gevraagd naar de familienaam en/of vadersnaam op die kaart, repliceerde u dat er enkel 'B. (...)' op vermeld staat (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.15). Gevraagd waarom u zich in Pakistan hebt laten registreren onder een andere naam, antwoordde u dat u gekend was onder die naam maar dat u die naam nu niet meer wilt hebben, dat u gekend wilt zijn onder uw echte naam (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.15). Gevraagd of de namen van uw familieleden op de kaarten zijn aangegeven zoals u ze op het Commissariaat-generaal had vernoemd, antwoordde u positief (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.15). Nogmaals gevraagd of er geen familienaam op die Pakistaanse verblijfskaart stond, stelde u eerst het te zijn vergeten om even later aan te geven dat u niet zeker bent van de vadersnaam op de kaart maar dat het waarschijnlijk 'F.K. (...)' of 'F.M. (...)' is (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.15). U erop wijzend dat uw vader 'N.R.N. (...)' heet, repliceerde u dat u hier in België uw oude naam en vadersnaam hebt veranderd en dat u bang bent omdat u hier ook

iets kan overkomen (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.15). Ter verduidelijking gevraagd wat uw geboortenaam is, gaf u de naam 'O.N. (...)', onder dewelke u zich hebt laten registreren in België, maar herhaalde u dat de naam op uw Pakistaanse verblijfskaart 'B. (...)' is (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.15).

Ter zake dient er nog op gewezen te worden dat Facebookprofielen van u werden teruggevonden onder de naam 'B.N. (...)' en de naam 'B.O. (...)' (zie administratieve dossier). Van 'B.O. (...)' beweerde u nog tijdens het tweede gehoor dat hij een Afghaanse vriend is van u die u in Griekenland heeft ontmoet (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.14), wat uitermate bevreemdend is gezien u zowel op de profielfoto als op de omslagfoto van voornoemd Facebookprofiel staat afgebeeld. Dat u helemaal op het einde van het tweede gehoor aangeeft dat u in Pakistan jarenlang geregistreerd was onder een andere naam, dat u bovendien vage verklaringen aflegde over die naam die op de kopie van uw verblijfskaart zou staan en dat u Facebookprofielen heeft aangemaakt onder twee verschillende namen, andere dan de naam die u hier in België heeft opgegeven, maken dat u het Commissariaat-generaal geenszins een eerlijk zicht biedt op uw identiteit.

Bovendien hebt u – in tegenstelling tot wat u hebt gezegd te zullen doen op het CGVS – nooit de kopieën van uw Pakistaanse verblijfskaart en die van uw familieleden opgestuurd (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.14-15).

Voorts heeft het Commissariaat-generaal nog enkele bedenkingen bij uw ononderbroken verblijf in Pakistan. Gevraagd of u ooit bent teruggekeerd naar Afghanistan toen u in Pakistan woonde, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.4). Gevraagd waarom u niet bent teruggekeerd naar Afghanistan, kwam u niet verder dan te stellen dat het gewoon niet is gebeurd, dat u niet bent gegaan (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.4). Gevraagd of uw moeder, broers en zus soms terugkeerden naar Afghanistan, antwoordde u positief (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.4). Gevraagd wie van hen naar Afghanistan ging, stelde u dat ze allemaal gingen, al uw familieleden (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.4). Ter bevestiging gevraagd of uw moeder, zus en broers terugkeerden, antwoordde u opnieuw positief (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.4). Gevraagd uit te leggen wanneer ze terugkeerden, voor hoelang en wat ze er deden, meende u die informatie niet te kunnen geven (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.4). U gevraagd mee te werken en te antwoorden op de vraag, kwam u niet verder dan te stellen dat er naar data wordt gevraagd en dat u geen data kan geven (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.5). U erop wijzend dat er geen data worden gevraagd maar een situering in de tijd en context, verklaarde u dat u het zich herinnert dat heel de familie naar Afghanistan ging nadat Karzai er aan de macht was gekomen in 2002 of 2003 (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.5). Gevraagd naar waar ze gingen, repliceerde u dat uw moeder met uw broers en zus naar het huis van haar zus ging in Jalalabad stad en dat ze er ongeveer tien dagen bleven (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.5). Verder stelde u dat uw moeder en broers in 2010, ongeveer een jaar voor uw vertrek, nogmaals terugkeerden naar Afghanistan, ditmaal naar jullie dorp Sheikh Sahib (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.5). Ook na uw vertrek zou uw familie nog naar Afghanistan zijn gegaan (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.5). Gevraagd waarom u nooit bent teruggekeerd, repliceerde u dat u niet wilde terugkeren omdat u altijd slecht nieuws hoorde over Afghanistan, nieuws over gevechten enz. (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.5). Het mag evenwel zeer verbazen dat al uw gezinsleden zouden zijn teruggekeerd maar u nooit. Uw verklaringen roepen dan ook vragen op bij uw beweerde verblijfssituatie voor uw komst naar België en maken dat u het Commissariaat-generaal verhindert een duidelijk zicht te krijgen op uw band met Afghanistan.

Wat betreft verder de aanleiding van uw vertrek uit Pakistan en de reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en Pakistan, zijnde het uit de hand gelopen grondconflict, dient er vooreerst op gewezen te worden dat u tijdens uw eerste en derde asielaanvraag verklaarde dat uw neven u hebben beschoten omwille van het grondconflict (gehoorverslag CGVS 27/09/2011, p.24-25 en gehoorverslag CGVS 16/04/2014, p.12). In het kader van uw huidige asielaanvraag liet u op de DVZ noteren dat u omwille van het grondconflict in 2010 werd neergeschoten door M. (...), een verre neef van u (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.06/01/2015). U hiermee confronterend, repliceerde u dat u eerder had gehoord dat de Commissaris-generaal u niet zou helpen als u de waarheid zou vertellen, namelijk dat u degene was die uw neef heeft neergeschoten en niet omgekeerd (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.12). Dat u echter zolang andere verklaringen heeft afgelegd over het beweerde grondconflict van uw familie, tast de geloofwaardigheid ervan aan.

De geloofwaardigheid van uw bewering dat u uw neef hebt vermoord en dat uw familie wraak zou willen nemen op u, wordt voorts ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor dat werd georganiseerd op het CGVS dat uw oom A. (...) zeven zonen heeft, zijnde S.A. (...), M.A. (...) en M. (...) die in Pakistan wonen, O. (...) , R. (...) en Sh.A. (...) die in Afghanistan wonen en S. (...) die u hebt gedood (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.12). Tijdens het tweede gehoor gevraagd naar de namen van alle kinderen van A. (...), stelde u dat hij een dochter had, Z. (...) van wie u in uw vorige asielaanvragen én aan het begin van het eerste gehoor

dat werd gehouden in het kader van uw huidige aanvraag had gezegd dat ze úw zus was (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.2), een andere dochter H. (...) en vier zonen, M.A. (...), S.A. (...), S. (...) en M. (...) (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.2). U erop wijzend dat u eerder had gezegd dat uw oom A. (...) zeven zonen heeft, repliceerde u dat u enkel de namen hebt genoemd van de kinderen van zijn eerste vrouw en dat hij ook kinderen heeft met zijn tweede vrouw (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.2). Gevraagd naar hun namen, noemde u Z. (...) en N. (...) (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.3). Gevraagd of A. (...) nog andere kinderen heeft, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.3). U erop wijzend dat u vorige keer de namen O. (...), R. (...) en Sh.A. (...) had genoemd, stelde u dat dat de bijnamen zijn van respectievelijk N. (...), Z. (...) en S. (...) (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.3). Uw uitleg is echter allerm minst afdoende daar u eerst over zeven zonen sprak en uit uw verklaringen in het tweede gehoor blijkt dat A. (...) maar zes zonen zou hebben gehad. Tijdens het eerste gehoor beschouwde u S. (...) en Sh.A. (...) als twee neven, waar u in het tweede gehoor beweerde dat het om één en dezelfde persoon zou gaan (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.12 en gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.3). Deze incoherenties zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling.

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor vooreerst dat u de betwiste gronden niet hebt gezien, dat u niet weet over hoeveel gronden het gaat en waar ze zijn gelegen (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.10). Wanneer u even later toch werd gevraagd waar de gronden zijn gelegen, kon u echter wel vertellen dat ze in Sheikh Sahib liggen en gevraagd over hoeveel grond het ging, kon u nu wel aangeven dat het een totaal van 17 jerib betreft (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.10-11). U voegde daaraan toe dat jullie hadden gezegd dat uw oom en neven 10 jerib mochten hebben en dat 7 jerib voor jullie zou zijn maar dat ze hier niet mee akkoord gingen (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.11). U er toen op wijzend dat u eerder had verklaard niet te weten waar de landen liggen en hoeveel land het betreft, kwam u niet verder dan te stellen dat u niet langer liegt (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.11). Tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer dat wanneer u vorige keer werd gevraagd naar de grootte van de gronden, u toen had gezegd dat het om 13,5 jerib ging (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7). U legde uit dat uw moeder dacht dat het om 13,5 jerib ging maar dat A. (...) zei dat het slechts om 3,5 jerib ging (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7). U verklaarde zelf de grootte niet te kennen omdat u niet naar Afghanistan ging (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7). U erop wijzend dat u vorige keer had gezegd dat de gronden 17 jerib groot zijn, repliceerde u dat uw moeder ziek is, dat ze de ene keer zei dat het 17 jerib grond is en de andere keer 13,5 jerib (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7). U stelde dat uw moeder niet duidelijk was, dat ze de informatie had gehoord van haar ooms en dat u zich ook baseert op wat u hebt gehoord (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7). U gevraagd hoe het komt dat u niet duidelijk bent over de grootte van de grond als er een jirga werd georganiseerd waarop mensen aanwezig waren die – volgens uw verklaringen – wisten over hoeveel grond het ging, herhaalde u dat u in het verleden had gehoord dat het om 17 jerib grond ging maar dat uw moeder recent had gezegd dat het over 13,5 jerib ging en dat A. (...) zei dat het om 3,5 jerib ging (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7-8). Volgens uw verklaringen had u op de jirga gezegd dat de 17 jerib verdeeld moest worden, dat u en uw twee broers elks 2 jerib moesten krijgen, zijnde 6 jerib in het totaal, en dat A. (...) en zijn neven de rest mochten hebben (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.8), wat niet overeenstemt met de eerder genoemde 10 jerib tegenover 7 jerib. U hiermee confronterend, herhaalde u dat u 2 jerib voor elks had gezegd, zijnde 6 jerib in het totaal en dat 6 of 7 jerib hetzelfde is (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Deze opeenvolgende tegenstrijdigheden over de grond die de aanleiding zou zijn van al uw problemen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste gehoor had verklaard dat u uw neef hebt gedood op een vrijdag in de 4de maand van 2010 (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.10). Tijdens het tweede gehoor nogmaals gevraagd wanneer u uw neef hebt gedood, antwoordde u dat u zich de maand niet herinnert maar dat de moord plaatsvond in 2010 (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Gevraagd of het begin 2010 was, midden 2010 of eind 2010, repliceerde u dat het tijdens de 7de of 8ste maand was (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Ter bevestiging gevraagd of u hem hebt gedood in de 7de of 8ste maand, antwoordde u bevestigend dat het in die periode was (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). U erop wijzend dat u vorige keer had gezegd dat het is gebeurd in de 4de maand, antwoordde u dat u al had gezegd dat u niet precies bent wat betreft maanden. Dat in acht genomen, mag het echter verbazen dat u tijdens het eerste gehoor wel zonder twifelen een exacte maand aanhaalde (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.10). Gevraagd wat voor een dag het was toen u S. (...) doodde, repliceerde u dat het CGVS geen gemakkelijke vragen stelt en stelde u dat het misschien een donderdag was (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). U erop wijzend dat u tijdens uw eerste gehoor spontaan had verklaard dat het een vrijdag was, kwam u niet verder dan te stellen dat u misschien had gezegd dat het vrijdagnacht was, dat het gevecht 's avonds rond 22u00 was uitgebroken (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Ook deze incoherenties roepen verder vragen op bij de door u aangehaalde gebeurtenissen.

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u twee keer hebt geschoten op S. (...), één kogel in zijn borst en de andere in zijn nek (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.11-12). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u evenwel dat u hem in zijn nek had geraakt en misschien ook in zijn rug en zijn been en antwoordde u ontwijkend wanneer werd gevraagd hoe vaak u op hem hebt geschoten (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Gevraagd of u één keer hebt geschoten, twee keer, drie keer, vijf keer of tien keer, repliceerde u dat niemand zich zo een moment kan herinneren en dat u zich enkel herinnert dat hij een kogel in zijn nek kreeg (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Gevraagd of hij ook in zijn rug en been werd geraakt zoals u eerder had verklaard, stelde u dat hij na het eerste schot op zijn rug viel, dat u daarna nog twee of drie keer hebt geschoten en dat hij een kogel in zijn rug en been moet hebben gekregen (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). U erop wijzend dat u tijdens het eerste gehoor had verklaard dat u twee keer had geschoten op S. (...), één keer in zijn borst en één keer in zijn nek, gaf u als uitleg dat u zeker bent dat het eerste schot zijn nek had geraakt, dat hij dan op de grond viel en dat u vervolgens niet weet of u hem nog hebt geraakt in zijn rug of borst en dat de rug en de borst voor u hetzelfde is (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.10). Opgemerkt dat uw bewering hem ook in zijn been te hebben geraakt wel helemaal iets anders is, repliceerde u dat u niet zeker bent van zijn been (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.10). Uw moeizame verklaringen van het tweede gehoor over het moment dat u het vuur opende op uw neef, bevatten aldus inconsistenties met de verklaringen die u aflegde tijdens het eerste gehoor.

Voorts zijn ook de verklaringen die u aflegde over wat volgde na het schietincident, tegenstrijdig. Tijdens het eerste gehoor stelde u dat u na het incident naar H.A. (...) bent vertrokken samen met uw vriend J. (...) die ook aanwezig was op de jirga en dat u van daar naar Islamabad bent gegaan (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.11). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u na het neerschieten van S. (...) naar uw buur en vriend, A. (...), bent gevlucht. U stelde dat jullie samen naar Jahangari zijn gegaan en van daar naar H.A. (...), dat u daar één nacht hebt doorgebracht en dat u vervolgens verder reisde naar Islamabad (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.10). Gevraagd of u nog hulp hebt gekregen van iemand anders behalve A. (...) toen u naar H.A. (...) bent geweest, stelde u dat u nog werd geholpen door een vriend van jullie maar dat u zijn naam bent vergeten (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.11). In tegenstelling tot wat u verklaarde tijdens het eerste gehoor, antwoordde u negatief wanneer u werd gevraagd of die andere vriend ook aanwezig was op de jirga (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.11). U erop wijzend dat u vorige keer had verklaard dat uw vriend J. (...) u meenam naar H.A. (...), repliceerde u dat het in ieder geval een vriend van u was die u vergezelde, A. (...) of J. (...), en vroeg u waarom namen zo belangrijk zijn (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.11). Daar u verklaarde dat u uw neef had neergeschoten, mag evenwel worden verwacht dat u nog zou weten wie u hierna heeft geholpen. Het geheel van bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vluchtmotieven.

Wat betreft uw bewering bij een terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen ondervinden omdat u er wordt beschouwd als bekeerling door uw verblijf in een kerk (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.06/01/2015 en gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.16), dient er opgemerkt te worden dat deze vrees reeds in het kader van uw vorige asielaanvragen niet aannemelijk werd bevonden.

Wat betreft de bedreigingen vanwege uw ooms M. (...) en S. (...) die in Afghanistan wonen, omwille van uw verlovings met een christelijk meisje (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.06/01/2015 en gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.2-3 en 16-17), dient er ten slotte opgemerkt te worden dat u ten tijde van het tweede gehoor dat werd georganiseerd, niet meer samen was met uw verloofde (en gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.15-16). Bovendien kunnen uw beweringen omtrent deze bedreigingen in het licht van uw ernstig aangetaste persoonlijke geloofwaardigheid en het ontbreken van enig verder bewijs, niet als geloofwaardig worden aangenomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het

aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw identiteit en verblijfplaats(en), de identiteit en verblijfplaats(en) van uw familieleden en uw levensomstandigheden in het algemeen voor uw aankomst in België.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u hebt gelogen over bijna elk aspect van uw asielrelaas. Aldus hebt u het CGVS geen klaarheid geboden over uw reële identiteit en (verblijf)situatie voor uw aankomst in België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar en onder welke omstandigheden u voor uw aankomst in België leefde en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst werkelijk hebben verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg de door uw aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Wat betreft de door u neergelegde foto's die – volgens uw verklaringen – werden genomen in Pakistan en Griekenland, dient er opgemerkt te worden dat de foto's niets veranderen aan de vaststelling dat u het Commissariaat-generaal in het ongewisse laat over uw ware identiteit, verblijfssituatie voor uw komst naar België en uw werkelijke vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, betreffende de vluchtelingenstatus, werpt verzoeker de schending op van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) alsook van enkele algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, zoals de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker meent dat de Raad onderhavig dossier aan een nieuw onderzoek moet onderwerpen en dat hij na een correcte analyse van het feitenrelaas en de stukken zal vaststellen dat over dient gegaan te worden tot een onderzoek ten gronde en dat na een toetsing aan het vluchtelingenverdrag, hij niets anders zal kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing moet hervormd worden. Verzoeker meent dat hij duidelijk valt onder het begrip vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker is formeel dat de door hem ondergane vervolging wel degelijk valt onder het begrip vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, dat hij in zijn asielrelaas een uitgebreid overzicht geeft van de elementen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Na het wijzen op de definitie van vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag, stelt verzoeker dat gelet op zijn identiteit en afkomst, uit zijn asielrelaas wel degelijk dient te worden besloten dat hij een vluchteling is in de zin van de vreemdelingenwet en het vluchtelingenverdrag, dat immers de vier noodzakelijk elementen aanwezig zijn en van toepassing zijn op hem, met name, zich buiten het land van herkomst bevinden, een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke

overtuiging en de bescherming van dat land niet kunnen of willen inroepen. Verzoeker meent dat het feit dat hij in zijn eerdere asielaanvragen een ander vluchtrelaas te kennen gaf niet ten gevolge kan hebben dat hij enkel om die reden de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd. Het Commissariaat-generaal houdt, volgens verzoeker, hierbij onvoldoende rekening met de nieuwe elementen, waaromtrent hij de waarheid spreekt, en vergelijkt telkenmale met eerdere beslissingen. Verzoeker stelt bij vorige asielaanvragen dan misschien wel zijn vluchtrelaas anders te hebben verteld maar dit geen reden kan zijn om aan te nemen dat hij opnieuw niet de waarheid spreekt en niet actief meewerkt aan zijn asielprocedure. Verzoeker wijst er op dat de Raad reeds oordeelde dat hij bij de beoordeling rekening mag houden met feitelijke elementen resulterend uit verklaringen in het kader van eerdere asielaanvragen, doch dat hij in het kader van de huidige asielaanvraag zich beperkt tot de beoordeling van de in de huidige aanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker meent dat het dan ook niet volstaat in de huidige beslissing te stellen *“Wat betreft uw bewering bij een terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen ondervinden omdat u er wordt beschouwd als bekeerling door uw verblijf in een kerk (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.06/01/2015 en gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.16), dient er opgemerkt te worden dat deze vrees reeds in het kader van uw vorige asielaanvragen niet aannemelijk werd bevonden.”*, dat er niet voldaan is aan de motiveringsplicht.

2.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel meent verzoeker dat de bestreden beslissing dient hervormd te worden en dat hem de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

Verzoeker betoogt dat er *in casu* zwaarwegende gronden voor handen zijn om aan te nemen dat indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren, hij er een reëel risico op ernstige schade zou lopen, dat hiervoor afdoende kan verwezen worden naar zijn vluchtrelaas, dat de streek waarvan hij afkomstig is een grote invloed kent vanwege de taliban en hij oprecht vervolging vreest door de taliban indien hij zou dienen terug te keren naar zijn thuisland omwille van de redenen zoals door hem aangegeven in zijn verklaringen.

2.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde verzoeker te erkennen als vluchteling zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en uiterst ondergeschikt, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal met het oog op specifiek verder onderzoek.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 juni 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk

heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.7. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan het asielrelaas van verzoeker. De Raad stelt vast dat alle motieven, zoals vermeld in punt 1.3., waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

2.7.1. Waar verzoeker meent dat na een correcte analyse van het feitenrelaas en de stukken de Raad zal moeten overgaan tot een onderzoek ten gronde en bij toetsing aan het vluchtelingenverdrag zal moeten vaststellen dat de bestreden beslissing hervormd moet worden, dat hij duidelijk valt onder het begrip vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag, dat de door hem ondergane vervolging wel degelijk valt onder het begrip vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, dat hij in zijn asielrelaas een uitgebreid overzicht geeft van de elementen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging, dat gelet op zijn identiteit en afkomst, uit zijn asielrelaas wel degelijk dient te worden besloten dat hij een vluchteling is in de zin van de vreemdelingenwet en het vluchtelingenverdrag, dat immers de vier noodzakelijke elementen aanwezig zijn en van toepassing zijn op hem, met name, zich buiten het land van herkomst bevinden, een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging en de bescherming van dat land niet kunnen of willen inroepen, gaat verzoeker er aan voorbij dat aan de door hem beweerde ondergane vervolging en aan zijn asielrelaas geen geloof wordt gehecht. Verzoeker meent dat de vier noodzakelijke elementen, waaronder een gegronde vrees voor vervolging, in zijn geval van toepassing zijn, zodat dient besloten te worden dat hij vluchteling is in de zin van het vluchtelingenverdrag. De Raad wijst er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOLJMAN, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Verzoeker laat echter na zijn vrees concreet aannemelijk te maken. Hiertoe dienen onder andere, zoals reeds aangehaald, de feiten die aan de basis liggen van de vrees, met andere woorden verzoekers persoonlijke asielrelaas, bewezen worden geacht, wat *in casu*, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, niet het geval is. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet *in concreto* weerlegd of ontkracht.

2.7.2. Betreffende verzoekers kritiek dat het feit dat hij in zijn eerdere asielaanvragen een ander vluchtrelaas te kennen gaf niet tot gevolg kan hebben dat hij enkel om die reden de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd, wijst de Raad er op dat deze kritiek niet dienstig is daar uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling naar aanleiding van zijn meest recente asielrelaas niet enkel wordt geweigerd omdat hij in eerdere asielaanvragen een ander vluchtrelaas te kennen gaf. Immers motiveert de commissaris-generaal

betreffende het in de vierde asielaanvraag, meest recent naar voren gebrachte asielrelaas, op grond van de verklaringen betreffende dit asielrelaas, dat hieraan geen geloof kan worden gehecht om volgende redenen *“De geloofwaardigheid van uw bewering dat u uw neef hebt vermoord en dat uw familie wraak zou willen nemen op u, wordt voorts ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor dat werd georganiseerd op het CGVS dat uw oom A. (...) zeven zonen heeft, zijnde S.A. (...), M.A. (...) en M. (...) die in Pakistan wonen, O. (...), R. (...) en Sh.A. (...) die in Afghanistan wonen en S. (...) die u hebt gedood (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.12). Tijdens het tweede gehoor gevraagd naar de namen van alle kinderen van A. (...), stelde u dat hij een dochter had, Z. (...) van wie u (...) aan het begin van het eerste gehoor dat werd gehouden in het kader van uw huidige aanvraag had gezegd dat ze úw zus was (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.2), een andere dochter H. (...) en vier zonen, M.A. (...), S.A. (...), S. (...) en M. (...) (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.2). U erop wijzend dat u eerder had gezegd dat uw oom A. (...) zeven zonen heeft, repliceerde u dat u enkel de namen hebt genoemd van de kinderen van zijn eerste vrouw en dat hij ook kinderen heeft met zijn tweede vrouw (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.2). Gevraagd naar hun namen, noemde u Z. (...) en N. (...) (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.3). Gevraagd of A. (...) nog andere kinderen heeft, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.3). U erop wijzend dat u vorige keer de namen O. (...), R. (...) en Sh.A. (...) had genoemd, stelde u dat dat de bijnamen zijn van respectievelijk N. (...), Z. (...) en S. (...) (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.3). Uw uitleg is echter allerm minst afdoende daar u eerst over zeven zonen sprak en uit uw verklaringen in het tweede gehoor blijkt dat A. (...) maar zes zonen zou hebben gehad. Tijdens het eerste gehoor beschouwde u S. (...) en Sh.A. (...) als twee neven, waar u in het tweede gehoor beweerde dat het om één en dezelfde persoon zou gaan (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.12 en gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.3). Deze incoherenties zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling.*

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor vooreerst dat u de betwiste gronden niet hebt gezien, dat u niet weet over hoeveel gronden het gaat en waar ze zijn gelegen (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.10). Wanneer u even later toch werd gevraagd waar de gronden zijn gelegen, kon u echter wel vertellen dat ze in Sheikh Sahib liggen en gevraagd over hoeveel grond het ging, kon u nu wel aangeven dat het een totaal van 17 jerib betreft (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.10-11). U voegde daaraan toe dat jullie hadden gezegd dat uw oom en neven 10 jerib mochten hebben en dat 7 jerib voor jullie zou zijn maar dat ze hier niet mee akkoord gingen (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.11). U er toen op wijzend dat u eerder had verklaard niet te weten waar de landen liggen en hoeveel land het betreft, kwam u niet verder dan te stellen dat u niet langer liegt (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.11). Tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer dat wanneer u vorige keer werd gevraagd naar de grootte van de gronden, u toen had gezegd dat het om 13,5 jerib ging (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7). U legde uit dat uw moeder dacht dat het om 13,5 jerib ging maar dat A. (...) zei dat het slechts om 3,5 jerib ging (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7). U verklaarde zelf de grootte niet te kennen omdat u niet naar Afghanistan ging (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7). U erop wijzend dat u vorige keer had gezegd dat de gronden 17 jerib groot zijn, repliceerde u dat uw moeder ziek is, dat ze de ene keer zei dat het 17 jerib grond is en de andere keer 13,5 jerib (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7). U stelde dat uw moeder niet duidelijk was, dat ze de informatie had gehoord van haar ooms en dat u zich ook baseert op wat u hebt gehoord (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7). U gevraagd hoe het komt dat u niet duidelijk bent over de grootte van de grond als er een jirga werd georganiseerd waarop mensen aanwezig waren die – volgens uw verklaringen – wisten over hoeveel grond het ging, herhaalde u dat u in het verleden had gehoord dat het om 17 jerib grond ging maar dat uw moeder recent had gezegd dat het over 13,5 jerib ging en dat A. (...) zei dat het om 3,5 jerib ging (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.7-8). Volgens uw verklaringen had u op de jirga gezegd dat de 17 jerib verdeeld moest worden, dat u en uw twee broers elks 2 jerib moesten krijgen, zijnde 6 jerib in het totaal, en dat A. (...) en zijn neven de rest mochten hebben (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.8), wat niet overeenstemt met de eerder genoemde 10 jerib tegenover 7 jerib. U hiermee confronterend, herhaalde u dat u 2 jerib voor elks had gezegd, zijnde 6 jerib in het totaal en dat 6 of 7 jerib hetzelfde is (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Deze opeenvolgende tegenstrijdigheden over de grond die de aanleiding zou zijn van al uw problemen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste gehoor had verklaard dat u uw neef hebt gedood op een vrijdag in de 4de maand van 2010 (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.10). Tijdens het tweede gehoor nogmaals gevraagd wanneer u uw neef hebt gedood, antwoordde u dat u zich de maand niet herinnert maar dat de moord plaatsvond in 2010 (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Gevraagd of het begin 2010 was, midden 2010 of eind 2010, repliceerde u dat het tijdens de 7de of 8ste maand was (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Ter bevestiging gevraagd of u hem hebt gedood in de 7de of 8ste maand, antwoordde u bevestigend dat het in die periode was (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). U erop wijzend dat u vorige keer had gezegd dat het is gebeurd in de 4de maand, antwoordde u

dat u al had gezegd dat u niet precies bent wat betreft maanden. Dat in acht genomen, mag het echter verbazen dat u tijdens het eerste gehoor wel zonder twijfelen een exacte maand aanhaalde (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.10). Gevraagd wat voor een dag het was toen u S. (...) doodde, repliceerde u dat het CGVS geen gemakkelijke vragen stelt en stelde u dat het misschien een donderdag was (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). U erop wijzend dat u tijdens uw eerste gehoor spontaan had verklaard dat het een vrijdag was, kwam u niet verder dan te stellen dat u misschien had gezegd dat het vrijdagnacht was, dat het gevecht 's avonds rond 22u00 was uitgebroken (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Ook deze incoherenties roepen verder vragen op bij de door u aangehaalde gebeurtenissen.

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u twee keer hebt geschoten op S. (...), één kogel in zijn borst en de andere in zijn nek (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.11-12). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u evenwel dat u hem in zijn nek had geraakt en misschien ook in zijn rug en zijn been en antwoordde u ontwijkend wanneer werd gevraagd hoe vaak u op hem hebt geschoten (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Gevraagd of u één keer hebt geschoten, twee keer, drie keer, vijf keer of tien keer, repliceerde u dat niemand zich zo een moment kan herinneren en dat u zich enkel herinnert dat hij een kogel in zijn nek kreeg (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). Gevraagd of hij ook in zijn rug en been werd geraakt zoals u eerder had verklaard, stelde u dat hij na het eerste schot op zijn rug viel, dat u daarna nog twee of drie keer hebt geschoten en dat hij een kogel in zijn rug en been moet hebben gekregen (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.9). U erop wijzend dat u tijdens het eerste gehoor had verklaard dat u twee keer had geschoten op S. (...), één keer in zijn borst en één keer in zijn nek, gaf u als uitleg dat u zeker bent dat het eerste schot zijn nek had geraakt, dat hij dan op de grond viel en dat u vervolgens niet weet of u hem nog hebt geraakt in zijn rug of borst en dat de rug en de borst voor u hetzelfde is (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.10). Opgemerkt dat uw bewering hem ook in zijn been te hebben geraakt wel helemaal iets anders is, repliceerde u dat u niet zeker bent van zijn been (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.10). Uw moeizame verklaringen van het tweede gehoor over het moment dat u het vuur opende op uw neef, bevatten aldus inconsistenties met de verklaringen die u aflegde tijdens het eerste gehoor.

Voorts zijn ook de verklaringen die u aflegde over wat volgde na het schietincident, tegenstrijdig. Tijdens het eerste gehoor stelde u dat u na het incident naar H.A. (...) bent vertrokken samen met uw vriend J. (...) die ook aanwezig was op de jirga en dat u van daar naar Islamabad bent gegaan (gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.11). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u na het neerschieten van S. (...) naar uw buur en vriend, A. (...), bent gevlucht. U stelde dat jullie samen naar Jahangari zijn gegaan en van daar naar H.A. (...), dat u daar één nacht hebt doorgebracht en dat u vervolgens verder reisde naar Islamabad (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.10). Gevraagd of u nog hulp hebt gekregen van iemand anders behalve A. (...) toen u naar H.A. (...) bent geweest, stelde u dat u nog werd geholpen door een vriend van jullie maar dat u zijn naam bent vergeten (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.11). In tegenstelling tot wat u verklaarde tijdens het eerste gehoor, antwoordde u negatief wanneer u werd gevraagd of die andere vriend ook aanwezig was op de jirga (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.11). U erop wijzend dat u vorige keer had verklaard dat uw vriend J. (...) u meenam naar H.A. (...), repliceerde u dat het in ieder geval een vriend van u was die u vergezelde, A. (...) of J. (...), en vroeg u waarom namen zo belangrijk zijn (gehoorverslag CGVS 17/09/2015, p.11). Daar u verklaarde dat u uw neef had neergeschoten, mag evenwel worden verwacht dat u nog zou weten wie u hierna heeft geholpen. Het geheel van bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vluchtmotieven." Gelet op voorgaande motieven die alleen betrekking hebben op het door verzoeker, in de vierde asielaanvraag naar voren gebrachte, meest recente asielrelaas en niet verwijzen naar het relaas naar voren gebracht tijdens de eerdere asielaanvragen, kan verzoeker ook niet ernstig voorhouden dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening houdt met de nieuwe elementen en telkenmale vergelijkt met eerdere beslissingen. Voor de duidelijkheid merkt de Raad op dat in bovenvermelde motieven het Commissariaat-generaal geen vergelijking maakt met eerdere beslissingen, doch wel verzoekers verklaringen tijdens de verschillende gehoren bij het Commissariaat-generaal naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag met elkaar vergelijkt.

2.7.3. Waar verzoeker stelt dat hij bij de vorige asielaanvragen dan misschien wel zijn vluchtrelaas anders heeft verteld, doch dat dit geen reden kan zijn om aan te nemen dat hij opnieuw de waarheid niet spreekt en niet actief meewerkt aan zijn asielprocedure, wijst de Raad er op dat het feit dat de verzoekende partij bij vorige asielaanvragen en het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag, de waarheid niet vertelde, wat hij ook erkent, wel degelijk in ernstige mate zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt. Voorts gaat verzoeker er aan voorbij dat ook met betrekking tot verzoekers laatst naar voren gebrachte asielaanvraag, los van zijn algemene ongeloofwaardigheid die afgeleid wordt uit zijn eerdere bedrieglijke asielaanvragen en het niet vertellen van de waarheid naar aanleiding van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens de vierde

asielprocedure, geoordeeld wordt dat het ongeloofwaardig is gelet op verzoekers tegenstrijdige en incoherente verklaringen tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal ter gelegenheid van zijn vierde asielaanvraag.

2.7.4. Voorts meent verzoeker dat het niet volstaat in de huidige beslissing te stellen *“Wat betreft uw bewering bij een terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen ondervinden omdat u er wordt beschouwd als bekeerling door uw verblijf in een kerk (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.06/01/2015 en gehoorverslag CGVS 13/02/2015, p.16), dient er opgemerkt te worden dat deze vrees reeds in het kader van uw vorige asielaanvragen niet aannemelijk werd bevonden.”*, doch laat zij na toe te lichten waarom een dergelijke motivering niet volstaat. Verzoeker toont niet aan dat zijn bewering bij een terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen ondervinden omdat hij er wordt beschouwd als bekeerling door zijn verblijf in een kerk, een nieuw element is dat dient beoordeeld te worden in het kader van zijn vierde asielaanvraag en dat niet kan verwezen worden naar de beoordeling hiervan ter gelegenheid van de vorige asielaanvragen. Verzoeker betoogt overigens zelf dat de Raad in het kader van de huidige asielaanvraag beperkt is tot het beoordelen van de in de huidige aanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De Raad herhaalt dat verzoeker geenszins aantoonde dat zijn bewering bij een terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen ondervinden omdat hij er wordt beschouwd als bekeerling door zijn verblijf in een kerk, een nieuw element is.

2.8. Voor het overige dient vastgesteld te worden dat de motieven in de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

2.9. Betreffende de door verzoeker ter gelegenheid van zijn vierde asielaanvraag aangebrachte documenten oordeelt de commissaris-generaal *“Wat betreft de door u neergelegde foto's die – volgens uw verklaringen – werden genomen in Pakistan en Griekenland, dient er opgemerkt te worden dat de foto's niets veranderen aan de vaststelling dat u het Commissariaat-generaal in het ongewisse laat over uw ware identiteit, verblijfssituatie voor uw komst naar België en uw werkelijke vluchtmotieven.”* Deze motieven worden door verzoeker niet betwist en blijven dan ook onverminderd overeind.

2.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.11. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

2.12. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.13. Het eerste middel is ongegrond.

2.14. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven en verwijst naar zijn vluchtrelaas en zijn vrees voor de taliban – waarbij dient opgemerkt te worden dat in verzoekers laatste versie van zijn vluchtmotieven zijn oom A., die hij vreest, banden heeft in Afghanistan met de taliban –, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.15. Betreffende het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal terecht *“De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die*

terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw identiteit en verblijfplaats(en), de identiteit en verblijfplaats(en) van uw familieleden en uw levensomstandigheden in het algemeen voor uw aankomst in België.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u hebt gelogen over bijna elk aspect van uw asielrelaas. Aldus hebt u het CGVS geen klaarheid geboden over uw reële identiteit en (verblijf)situatie voor uw aankomst in België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar en onder welke omstandigheden u voor uw aankomst in België leefde en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst werkelijk hebben verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg de door uw aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer."

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de streek waarvan hij afkomstig is een grote invloed kent vanwege de taliban, doch laat wederom na om de streek waarvan hij afkomstig is te duiden. Met een dergelijke loutere bewering dat de streek waarvan hij afkomstig is een grote invloed kent vanwege de taliban, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.16. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.17. Het tweede middel is ongegrond.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.19. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER